

لزوم حمایت از نشریه های ادبی

حسین واحدی پور

این روزها بحث ابزاری از فرهنگ و هنر در جهت منافع شخصی شدت گرفته و اغلب مسوولین مقوله ی فرهنگ و هنر و ادب را به منزله ی ابزاری می دانند که برای خدمت به برنامه های گونه گون خود مورد استفاده قرار دهند، در حالی که فرهنگ و هنر ابزار نیست بلکه خود هدف است، آن هم هدفی والا و ارزنده که باید مورد توجه قرار گیرد.

در این میان فصلنامه ها و نشریه های اندکی ویژه ی شعر و ادب و هنر منتشر و سروده های شاعران را نشر و آثار ارزشمند آنان را نقد و بررسی می کنند، و علاوه بر پرورش ذوق و پروبال بخشیدن به لطافت اندیشه ها، برای تثبیت هویت فرهنگی ما در نگاه داشت جایگاه زبان پارسی و حفظ ملیت و غنای هنری و ذوقی هنرمندان اثرگذار هستند.

این نشریه ها به سبب بهره نبردن از آگهی های بازرگانی به سختی می توانند روی پای خود بایستند و هزینه های سنگین تحریریه، اداری، لیتوگرافی، چاپ و توزیع، ادامه ی حیات آنها را که از رهگذر تک فروشی و یا اشتراک سالانه تأمین می شود، دستخوش ایستایی می کند و ادامه ی حرکت فرهنگی آنها را با مشکل جدی مواجه می سازد. مشکلات بر سر راه این گونه نشریه ها یکی دو تا نیست، این مجلات نیاز به حمایت از سوی متولیان فرهنگ دارند و یاری رسانی به آنها می تواند از توقف نشریه جلوگیری کند. باید برای گردانندگان نشریه های اختصاصی شعر و ادب و هنر، فضایی ایجاد کرد که بتوانند فصلنامه و نشریه ی خود را به گونه ای رایگان در اختیار دوستداران شعر و ادب فارسی قرار دهند که هم ادامه ی فعالیت های فرهنگی نشریه را امکان پذیر سازد و هم مخاطبانی برای خود دست و پا کنند که شراره های خواندن و بررسی نوشتارها و سروده ها را در درونشان مشتعل گردانند.

امروز مسأله تهاجم فرهنگی در جهان مطرح است و برخی دولت های استکباری می خواهند از رهگذر فرهنگ، چیرگی خود را به فرهنگ کشورهای در حال توسعه به مرحله ی عمل درآورند و یا دست کم ویژگی های فرهنگی کشورهای دیگر را از متن آن جدا کنند و به حاشیه بکشانند و هویت تاریخی و فرهنگی و جاذبه های معنوی کشورهای فرودست را کم رنگ سازند.

آنچه گردانندگان ویژه نامه های ادبی را به ادامه ی فعالیت و می دارد، شوق و عشق و شوری است که در سر می پروراند و برای اعتلای زبان و فرهنگ و بالندگی شعر فارسی از جان مایه می گذارند. دریغ است مسوولین آنان را در فضایی که مادیات حرف نخست را می زند رها سازند و از یاری رسانی به آنان و کمک به آنها خودداری کنند.

مردم هنرمند و هنردوست ایران با شعر و شاعری پیوندی ماندگار دارند و در طاقچه ی اتاق خانه شان به جز قرآن آسمانی، دیوان حافظ، کلیات سعدی، مثنوی معنوی، شاهنامه فردوسی، رباعیات خیام و.. به چشم می آید شاعرانی که با عواطف و احساس و اندیشه مردم سر و کار دارند و بیانگر احساسات درونی مردم اند و مردم با خواندن سروده های آنان می خندند، می گریند، سودای هویت ایرانی در سر می پروراند، دستخوش غرور ملی می شوند و مخاطبان را به تحسین سروده های ولوله زای خویش و می دارند.

باید عاشقان زبان و ادب پارسی که در لباس گردانندگان ویژه نامه های ادبی با تلاشی و صف ناپذیر و دستی تهی از مادیات به صرف علاقه به هویت ایرانی و شعر شیرین پارسی، دست از عشق و تلاش بر نمی دارند ارج نهاد و یاری شان کرد که یاری رسانی به آنان به منزله ی بزرگداشت شعر و ادب و هنر و فرهنگ ایرانی است.